

Boží sláva je veliká. Když jsem v soužení, ty mi zachováš život, tvá pravice mě zachrání, ty za mě dokončíš zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou! (podle Ž 138)

Ž 138: *Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodina je velká. Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce. I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!*

Mk 16,9-15: *Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. A řekl jim: "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření."*

Evangelium na samém konci vypráví o Ježíšově vzkříšení. Neuvádí žádné podrobnosti (vždyť to nikdo neviděl), jen ujištění, že pokud jde o cíl a smysl lidského žití, nemá smrt poslední slovo. Tak je to na konci Markovy knížky. Vzpomínáte, čím začínala? Ježíšovým příchodem a jak kázal, že se přiblížilo Boží království, což je moc dobrá zpráva, tak číňte pokání a věřte jí.

Jenomže Boží kralování přichází dost nenápadně. Ježíš o tom řekl pár podobností – že je jako maličké zrno, které vyrostе do nevidaných rozměrů, a že samo roste, ačkoli to hned nevidíte. Věta „Číňte pokání“

znamená: zrevidujte si, co vlastně od Boha čekáte, a nebojte se mu důvěřovat. A věřte, že vám Bůh nabízí víc, než čekáte. Takhle to začínalo. Na konci vyprávění, po podivném soudu a po Ježíšově smrti, přijde tedy ještě stručná zpráva, že to jeho smrtí neskončilo a nekončí. To uslyšely ženy, které přišly k jeho hrobu, ale nikomu to neřekly, protože se bály. Touto větou Markovo vyprávění končí (aspoň v té nejstarší, původní podobě). Později byl připojen ještě doplňující závěr – a jak to tedy bylo dál? Pozornost se stočí k učedníkům a k jejich následovníkům a tedy i k církvi všech dob, takže i k nám.

Přišla mezi ně Marie z Magdaly, aby jim řekla, že tou smrtí nic nekončí, jde se dál a on jde s námi. Učedníci byli zrovna kdesi pospolu, věnovali se truchlení a nevěřili jí. Pak přišli dva jiní a zase: Nic nekončí, jde se dál a on jde s námi (ač ho nevidíme). Nevěřili ani jim. Není divu. Vzkříšení vypadá nepochopitelně, víte o něm jen z doslechu a nemáte, jak se přesvědčit. A že Ježíšova cesta neskončila? To by ale znamenalo, že teď bude celé to Boží dílo tak trochu na nás (Ježíš je sice s námi, tak proč se bát, ale to nikomu nedokážete, když ho nevidíme).

Nevěděli si s tím rady, a tak nevěřili ani Marii Magdaleně ani těm dvěma poutníkům. Potom už mezi ně přišel sám Ježíš a káral je. Že je pro začátek nepochvátil, by se dalo pochopit. Vždyť ho jeden z žáků zradil, jeden zapřel a ostatní se rozutekli, ale on o ničem z toho teď nemluví. Kárá je ne za to, co bylo, ale s ohledem na to, co teprve bude dál: proto mluvil o jejich nevěře a tvrdosti srdce.

Prožíváte-li nějaké svízelné období a máte-li o sobě a vůbec o všem milion pochybností a chcete-li o tom s někým mluvit, kéž byste natretili na někoho „měkkosrdcatého“, kdo bude ochoten naslouchat a zvažovat spolu s vámi různá pro a proti a třeba vás trochu podepřít. A pak jsou naopak i chvíle, kdy je mezi lidmi zvýšená poptávka po rázných vůdcích, kteří se pochybnostmi nezdržují (a o sobě nepochybují už vůbec), rychle si zjednájí jasno a rychle rozhodnou (ne vždy moudře, ale vždycky rázně). Takové chlapácky rozhodné postavy někdy budí

respekt, ale pokud jde o vztahy a o naději, vypadá to spíš jako natvrlost. Právě za natvrlost srdce Ježíš učedníky káral: naděje a víra přece otevírá dveře k něčemu novému, ale když si ji do srdce nepustím, sám sobě škodím a druhým taky.

Takto Bible píše o prvních apoštolech. Úplně jinak, než se to mezi lidmi obvykle dělá. Vždyť když se někde mluví o zakladatelích čehokoli, zpravidla z toho vyjdou jako takřka bezchybné, nedostižné vzory, kterým ostatní jen házeli klacky pod nohy. (Nebývá to příliš věrohodné, život je přece jen pestřejší.) Bible se však – už od prvních stránek – takto lacině portréty velikánů nezabývá a bez rozpaků líčí i záporné stránky praotců nebo králů a také na učedníky prozradí nejen jakési chybičky, ale rovnou že moc nepochopili to základní, k čemu je Ježíš povolal. Klacky pod nohy jim asi leckdo házel a nedalo se asi moc důvěřovat institucím, které měly chránit právo a řád (konkrétně velerada, Pilát či Herodes), ale ani to všechno dohromady natvrdlou malověrnost našich otců zakladatelů nevylepší.

Dokud učedníci chodili s Ježíšem po Galileji, ledacos nechápali. Zažili (a těžce nesli), jak ve společnosti neuspěl, od Máří Magdaleny a od dvou poutníků pak slyšeli, co na to Bůh, a pořád jsou jacísi natvrdlí. A přece je Ježíš pověřil posláním, aby šli a aby té společnosti, ve které on předtím neuspěl, zvěštovali, co na to Bůh. Tak takhle vznikla církev. Lidé poněkud natvrdlých srdcí jdou mezi ty ostatní, kteří mají srdce okoralá a zapouzdřená do různých krunýřů stejně jako oni, a jdou jim zvěstovat, že Boží království, o němž je tu řeč, se doopravdy přiblížilo – a to i přesto (nebo spíš právě kvůli tomu), co se na Velikonoce odehrálo. Třeba tomu jedni i druzí porozumějí a přijmou to. Snad, když jim Bůh pomůže.

My dnes žijeme v době, kdy se špatné zprávy šíří přes celou planetu během pár vteřin. Dobré zrovna tak (a je jich dost), ale ty nejsou tak vyhledávané. Ježíšova dobrá zpráva na tom není jinak, všichni ji trochu někde zaslechli, ale nestrhla je a ještě musí čelit kanonádě výčitek, co

kdy církve a křesťané udělali mizerně (a bylo a je toho hodně). Když tu Boží zprávu máme zvěstovat, neznamená to zvýšit hlas a všude být vidět. Zrovna i učedníci ji přece slyšeli několikrát, ale ani Máří Magdalena ani poutníci je nepřesvědčili, ba ani Ježíš, který jim to řekl už předem.

Pak se jim však ukázal, tak jako předtím Máří a poutníkům, a vyprávěč to líčí – jako úplně obyčejné setkání. Žádné zázraky, ale přišel kvůli vám. Tohle teď dostali apoštolové (a my coby jejich pozdní žáci) jako posláni. Obyčejné setkávání, ze kterého člověk porozumí, že se to celé týká zrovna jeho života – ty zamčené dveře, které budí strach, a Ježíšův příběh je odemká a otvírá do budoucna i jiné možnosti, než si člověk představoval.

Lidé si budoucnost představují i všelijak vesele, donedávna věřili na pokrok a pořád věří na peníze a tak podobně, jenže k tomu patřívají klapky na očích a s těmi se nám obzor velice zúží a smrkne, včetně obzoru lidského žití.

Člověk umí předvídat, počítat a odhadovat. Uměli to velekněží, zákoníci, učedníci, Pilát i Herodes, umíme to taky, učíme to děti a je to v pořádku. Ježíšův příběh k tomu však přidal, že navzdory zavřeným dveřím je (proti všem odhadům a předpokladům) budoucnost stále ještě otevřená a nadějná. Proto jsou před námi setkání obyčejných lidí, mezi které přichází Boží království.

Bůh vám svou milostí dává životní naději a zve vás, abyste byli pevní a abyste měli podíl na jeho spolehlivosti. Přijměte to od něj jako pozvání, jako sílu a životní radost. Kéž vás zbavuje tíhy vin, kéž vás chrání před větším trápením, než unesete.

Kéž vám dá dost síly, abyste svědčili o tom, co pro lidi dělá. Umyl vás od hříchu, protože mu na vás záleží, a jeho požehnání vás provází na každém kroku a naplňuje pokojem. Amen.